

Dilluns 7 de durant l'any

Text de l'Evangelí (Mc 9,14-29): En aquell temps, Jesús baixà de la muntanya i anant cap als deixebles, veieren una gran gentada, i al seu voltant uns escribes discutint amb ells. I immediatament tota la multitud, quan el veieren, es quedaren sorpresos, i anaren corrent a saludar-lo. I els preguntà: «Què discutiu entre vosaltres?». I li respon un de la multitud: «Mestre, et vaig portar el meu fill, que tenia un esperit mut, i on sigui que el pren, el tira per terra, i escumeja i cruix de dents i s'enrigit; i vaig dir als teus deixebles que l'expulssessin i no pogueren». I ell, responent, els diu: «Oh generació incrèdula, fins quan seré amb vosaltres? Fins quan us suportaré? Porteu-me'l». I l'hi portaren. I havent-lo vist l'esperit, de seguida l'agità amb violència, i caient per terra el feia rodolar, escumejant. I preguntà al seu pare: «Quant de temps fa d'ençà que això succeeix?». I ell digué: «Des de la infantesa. I sovint també el llança al foc i a les aigües, per tal de fer-lo perdre; però si pots alguna cosa, ajuda'ns, compadit de nosaltres». I Jesús li digué: «Si pots!. Totes les coses són possibles al qui creu». I immediatament el pare del nen diu, cridant: «Crec, ajuda la meva incredulitat». I veient Jesús la multitud que hi concorria, cominà l'esperit immund, dient: «Esperit sord i mut, jo t'ho mano: surt d'ell i ja no hi tornis a entrar». I cridant i sacsejant-lo, en sortí; i esdevingué com a mort, de tal manera que molts deien: «Ha mort!». Però Jesús, agafant-li la mà l'aixecà, i es posà dret.

I un cop hagueren entrat en la casa, els seus deixebles en particular li preguntaven: «Per què nosaltres no hem pogut expulsar-lo?». I els digué: «Aquesta mena amb res no pot sortir si no és amb oració i dejuni».

«Crec, ajuda la meva incredulitat»

Mn. Antoni CAROL i Hostench
(Sant Cugat del Vallès, Barcelona, Espanya)

Avui contemplem —un cop més!— el Senyor sol·licitat per la gent («anaren corrents a saludar-lo») i, alhora, Ell sol·lícit de la gent, sensible a llurs necessitats. En primer lloc, en sospitar que alguna cosa passa, pregunta, s'interessa pel problema.

Intervé un dels protagonistes, això és, el pare d'un noi que és posseït d'un esperit maligne: «Mestre, et vaig portar el meu fill, que tenia un esperit mut, i on sigui que el pren, el tira per terra, i escumeja i cruix de dents i s'enrigideix» (Mc 9,17-18).

És terrible el mal que pot arribar a fer el Diable!, una criatura sense caritat. —Senyor, hem de pregar!: «Allibereu-nos de qualsevol mal». No s'entén com poden haver-hi avui dia veus que diuen que no existeix el Diable, o d'altres que li reten alguna mena de culte... És absurd! Nosaltres hem de treure'n una lliçó: no es pot jugar amb foc!

«Vaig dir als teus deixebles que l'expulssessin i no poguerent» (Mc 9,18). En escoltar aquestes paraules, Jesús rep un disgust. Es disgusta, sobretot, per la manca de fe... I els falta fe perquè han de pregar més: «Aquesta mena amb res no pot sortir si no és amb oració i dejuni» (Mc 9,29).

La pregària és el diàleg “intimista” amb Déu. Sant Joan Pau II afirmà que «la pregària comporta sempre una mena d'amagament amb Crist en Déu. Només en un “amagament” així actua l'Esperit Sant». En un ambient íntim d'amagament es practica l'assiduïtat amistosa amb Jesús, de la qual s'esdevé l'increment de confiança en Ell, és a dir, l'augment de fe.

Però aquesta fe, que mou muntanyes i foragita esperits malignes («Tot és possible al qui creu!») és, sobretot, un do de Déu. La nostra pregària, en tot cas, ens posa en disposició de rebre el do. Aquest do, però, l'hem de suplicar: «Crec, ajuda la meva incredulitat» (Mc 9,24). La resposta del Crist no es farà “pregar”!

Pensaments per a l'Evangelí d'avui

-

«Nosaltres ens havíem fet indignes de pregar, però Déu, per la seva bondat, ens ha permès parlar amb Ell. La nostra oració és l'encens que més li agrada» (Sant Joan Mª Vianney)

-

«La seva paraula és paraula d'amor, paraula purificadora: expulsa els esperits de temor, solitud i oposició a Déu; així purifica la nostra ànima i ens dona pau interior» (Benet XVI)

-

«(...) Per viure, créixer i perseverar fins a la fi en la fe, hem d'alimentar-la amb la Paraula de Déu; hem d'implorar al Senyor que ens l'augmenti; la fe ha 'd'actuar per la caritat' (Ga 5,6), l'esperança ha de sostenir-la (cf. Rom 15,13) i ha de posar arrels en la fe de l'Església» (Catecisme de l'Església Catòlica, n° 162)